

שלוש דקות הפורנוגרפיה היו ריגעי האמת

בעלי-שיח, פירוש הדבר שאני בעד קיומה של מדינת ישראל, תוך שמירת הקשר בינם ובין יהודי העולם. כל פלסטיני נכון יודע כיום כי יש סוגים שונים של ציונים, וכי מי רשוצה בשזום — צריך לרצות בשלום עם מדינה שמרבית תושביה מגדירים את עצמם כציונים.

לכן נשבר הטאבו, שהיה מוטל על שיחות עם "ציונים". כאשר יאסר ערפאת קורא כיום לדו-שיח עם האופוזיציה בישראל, וכאשר אנשי מומינים לסימפוזיונים את חברי מפלגת-העבודה (הפחדים להיענות) — ברור כי מדובר על הציונים.

כמו רוב-רובם של הישראלים, אני ציוני מפני שאני רוצה בקיומה, בביטחונה, בשגשוגה וברוחותה של מדינת-ישראל.

אך בניגוד לרוב-רובם של הישראלים, יש לי מסי-מכים, יעני, דוקומנטים.

מיסמך אחד הונפק עליידי אש"ף עצמו. במאי 1971 הופיע בבירות ספר ערבי בהוצאה הרישמית של אש"ף, ושמו אורי אבנרי והציונות המתחדשת. הספר קרא בשם "תוכנית אבנרי" את הרעיון של הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה לצד ישראל, וטען כי זהו מלכודת ציונית שכל פלסטיני שמרני-נפש ירחק ממנה.

כעבור כמה שנים, כאשר אש"ף התחיל לאמץ לעצמו את הרעיון הזה, כמו העולם כולו, כתב כתבי-עת ירושלמי עלי ועל חברי-לדיעה שאנחנו "אנטי-ציונים". הגשנו מיספס על הוצאת-דיבה, וזכינו בפסק-דין המהותי אישור מיספס רישמי לכך שאני ציוני. לאישור זה צורף צ'ק על-שמי בסך 5000 לירות (דאז).

(כפי שאומרת ההלצה הירדועה: "למי יש תעודה שהוא שפוי? רק מי ששוחרר מבית-חולים לחולי-נפש!")

ציונות ופטריוטיזם ישראלי אחד הם. בתוספת הרעיון של סולידריות יהודית עולמית.

זהו הציונות של ימינו, וכל השאר הוא אוסף של מליצות ריקות, שקרים מוסכמים, פולחן נבוב והונאה. אם כן, לשם מה דרוש הדינזאור הזה, שקיים כאן את הקונגרס הפורנוגרפי?

דויד בן-גוריון, שהיה ושנשאר ציוני במובן הקלאסי, קרא לחיסול ההסתדרות הציונית. הוא ראה בה פיגום לבניית המדינה. עם הקמת המדינה, כך סבר, הפיגום מיותר. ואפשר להוסיף: פיגום אשר מילא את תפקידו ונשאר עומד במקומו אינו מיותר. כולבד, אלא גם מפריע ומזיק.

אני מאמין כי ההסתדרות הציונית הזאת, בצורתה זו, היא גוף מפריע, מזיק, מושחת ומשחית.

התפקיד המוצהר שלו — הבאת יהודים לארץ — הפך בדיחה עגומה. ההסתדרות הציונית הביאה יהודים רבים יותר לישראל לגולה (כשליחים שירדו מן הארץ). אבל הגוף הזה עוסק במשהו. משהו רע.

הסוכנות היהודית הפכה מכשיר לקיפוח במדינת-ישראל. היא מהווה תעלה להשקעת כספים בפיתוח המשק היהודי (ויש אומרים: האשכנזי). תוך קיפוח המשק הערבי (ויש אומרים: גם הספרדי).

הקרן הקיימת היא מכשיר להתנחלות בשטחים הכבד שים, ובכך היא סוללת את הדרך למלחמת-נצח ולאבדון. היא נותנת את ידה לגזילת קרקעות של ערבים בדרכים של אימים וסחיטה. שוחד והונאה. כל מי שנותן אגורה אחת לקרן הקיימת מתחייב בנפשו.

ובעיקר: הגוף הזה משמש להתערבות יומיומית בענייניה הפנימיים של ישראל, על-ידי העברה מאסיבית של כספים למיפלגות-המימסר, בקואליציה ובאופוזיציה גם יחד.

עליידי כך הוא מנציח בישראל את שילטון של מסי-גרות מיפלגותיו ומשחתות. של הכפיה הדתית, של חלוקת-השלל, ואולי גם של הקיפוח העדתי. שלא לדבר כלל על הכיבוש, ההתפשטות, ההתנחלות וההפליה.

שום גוף פוליטי חדש אינו יכול להצליח במדינה, כאשר עליו להתחרות עם מיסגרות, קבוצות ככל שתהיינה, המשופעות בכספים והיכולות להעניק לחבריהן ולעוזריהן שפע של הטבות והנאות.

אין זה פלא שהשילטון הישראלי, המבוסס על מציאות זו, מטפח את ההסתדרות הציונית. אין זה פלא כי השגרירים הישראליים בכל הארצות שולטים בקהילות היהודיות ביכלל ובסניפי ההסתדרות הציונית בפסגת ביד קשה, בעזרת שיטות הגזילות לא-פסע באמצעים טוטאליטריים. (רק בשיא תקופת עריצותו של סטאלין שטטה ברית-המועצות במיפלגות הקומונים-סיות בעולם כפי שראשי המימסר הישראלי שולטים בתנועה הציונית, שכל עסקניה ברחבי העולם הם עכרים נרצעים, ורוב גם קנויים, של המנגנון הישראלי).

והי האמת העירומה.

היא בודאי פחות יפה מאשר גופות הנשים, שעורטלו באותן שלוש דקות של פורנוגרפיה טהורה (תרתי משמע). לא, איני מאמין שזאת היתה סנות. מישהו בודאי תיכנן זאת. מישהו רצה להעביר את המסר הזה. תבוא עליו הכרחה.

סדר בהול לבן

סערה בקונגרס הציוני: לשם מה?

כבר אמר הפרופסור ישעיהו ליבוביץ: הקיבוץ היהודי היחידי בעולם שעליו מאיימת סכנה של השמדה קולקטיבית הוא היישוב היהודי בארץ-ישראל דווקא — זה שקם להציל את יהודי העולם כולו.

אם כן, מה נותר מן הציונות הקלאסית? אולי משהו. אולי לא כלום. על כל פנים, בקונגרס הציוני ה-37 לא דיבר על כך איש.

השיטה השניה להגדרת הציונות מספקת תשובות הרבה יותר פשוטות.

האומר, "ציוני אנכי" — למה הוא מתכוון? כאשר אומר זאת ישראלי, אין הוא מתכוון אלא לפטריוטיזם ישראלי. בתוספת מידה כלשהי של סולידריות בין המדינה ובין יהודי-העולם. (לרוב זהו סולידריות חדיכיונית: חובתם של יהודי-העולם לעזור לישראל).

כאשר אומר זאת יהודי בעולם, הוא מתכוון לצד השני של אותו המטבע: הסולידריות של יהודי העולם עם המדינה היהודית, המעניקה להם כבוד וריגש-אשמה.

בכל העולם מובן כיום המונח במשמעות זו. בשביל לאיחודי — להיות ציוני או לתמוך בציונות פירושו לחייב את קיומה של מדינת-ישראל, ביטחונה ורווחתה. וגם הערבים מבינים את המושג בדיוק כך. ציוני הוא, בעיניהם, מי שתומך בקיומה של מדינת-ישראלי. בעיני רבים מהם כולל המושג גם את רק"ח, המגדירה את עצמה כפירוש כמיפלגה אנטי-ציונית.

שום-כך אני מקפיד, בכל שיחה עם ערבי ביכלל ואיש-אש"ף בפרט, להדגיש את היותי ציוני. בעיני

הסרט הפורנוגרפי בן שלוש הדקות, שהוקרן בטעות או: שלא בטעות — על מירקעי הטלוויזיה הפנימית של הקונגרס הציוני ה-30, כבר שימש מקור לא-אכזב לפליטונים ולבדיחות.

הוא ראוי להערכה רבה יותר. כי שלוש הדקות האלה היו שלוש הדקות היחידות בקונגרס שהוקדשו לאמת.

במשך כל שאר השעות והדקות של הקונגרס, הוסתר גופה של הציונות מתחת לבגדים בלויים, או כוברים. שום ילד ציוני לא צעק: "המלכה עירור מה!"

ורק הסרט הפורנוגרפי הרא גוף מעורטל, וגם גוף יותר יפה. משום-כך היה בו מסר.

זה לא היה סרט כחול, אלא סרט כחול-לבן. ■ ■ ■

מ בול של מילים נשפך בקונגרס הזה. ורק מילה קטנה אחת לא הושמעה: מה?

מה זאת ציונות? בימינו?

מהו טיב הרעיון שאותו גועד הגוף הגדול והמסורבל הזה לשרת?

לדינזאורוס האנאכרוניסטי הזה יש אמנם גוף גדול, אך ראשו קטן, ומוחו שואף לאפס.

המוח הזעיר הזה לא שאף את עצמו: לשם מה אני קיים?

ה זאת ציונות?

יש שתי שיטות שעל פיהן ניתן להשיב על כך. השיטה האחת היא לפשפש במקורות. לחקור את ההיסטוריה הרעיונית של התנועה ולגבש תשובה מדעית — אם אכן יש כזאת.

השיטה השניה פשוטה הרבה יותר: לבדוק מהי משמעות המילה בפי העם.

כאשר יהודי כפזורה או בישראל אומר "ציוני אני" — למה הוא מתכוון?

ת תוכנה של הציונות הקלאסית ניתן להגדיר כי סידרה של קביעות:

ראשית, היהודים בכל העולם מהווים לאום אחד. שנית, מדינת-היהודים היא מדינתו של הלאום הזה. שלישית, יהודי כל העולם, או לפחות רובם המכריע, יתרכזו במדינה הזאת.

רביעית, אם היהודים לא יעשו זאת מרצונם, בכוח האידיל הציוני הם יאלצו לעשות זאת בעלי-כורחם, בכוחה של "מזוקת היהודים" והתגברות האנטישמיות.

יימצאו בודאי חוקרים רבים שיערערו על מילה זו או אחרת בקביעות אלה. ושיבקשו להוסיף או לגרוע.

אך נדמה לי כי מבחינה היסטורית ומדעית — זהו תוכנה של הציונות ה"אמיתית".

מה נשאר מזה?

מילבד כמה זקנים החיים בעולם של דמיונות — האם יש עוד מישהו המאמין כי בקביעות אלה יש ממש?

זה יותר מדור קיים בישראל חוקה-שבות, ההופך כל יהודי בעולם לאזרח-כוח של מדינת-ישראל.

האם זה הביא לריכוז העם היהודי בישראל? כאשר הוא הכביר של יהודי רוסיה הצארית פרץ החוצה, הוא זרם לארצות-הברית. רק טיפות הגיעו לפלסטינה.

כאשר איים אדולף היטלר על אירופה, נמלטו מעטים והגיעו לארץ-ישראל. מפני ששערי כל שאר המדינות בעולם היו נעולים. מאותה הסיבה הגיעה הנה, אחרי השואה, שארית-הפליטה של העוקרים.

בימים הראשונים של המדינה היתה עליה מאסיבית של יהודים מארצות-האיסלאם. יש שבאו מרצון — כגון המארוקאים, למשל. אחרים נעזרו עליידי דויד בן-גוריון ושלחיו, שהטמינו פצצות בבתי-הכנסת בעיראק.

ומאז נסתמו המקורות.

מצוקת-היהודים אינה מביאה יהודים לארץ. היא מעבירה אותם מארץ לארץ — מאנגליה לצרפת, מארגנטינה לקנדה, מברית-המועצות לארצות-הברית. שוב מגיעות הנה רק טיפות מעטות מן הזרם.

המרות כל התפילות הלהטות של ציונים טובים ("ציונות אכזרית"), אין האנטי-שמיות גוברת בעולם.

מדי פעם יש התפרצויות קטנות פה ושם, והתעמולה הציונית דואגת לנפחן ככל האפשר. אך אין זה עוזר.

יהודי אירופה וארצות-הברית מרגישים בנוח. וממשלתנו מבטיחה לנו שגם בארגנטינה נהרגים היהודים וגאנסות היהודיות לא בשל יהדותם, אלא בשל שמאלניותם (ואז זה בסדר גמור).

מיקרה הטוב ביותר יש איוון כלשהו בין העליה לישראל הירידה מישראל.

כמו באותה בדיחה, האומרת שבכב ים נפגשות שתי אוניות — אחת של עוזים ואחת של יורדים. הנופעים בשתי האוניות עומדים וצועקים, אלה לעבר אלה: "מושגעים!"